

zák., podle něhož dlužník je povinen v pochybnostech dodatí platy peněžité na své nebezpečí a útraty věřiteli do jeho bydliště (závodu). Tímto ustanovením nebylo nic měněno na splništi. Včasnost plnění je proto posuzovati podle doby, kdy dlužník peníze věřiteli odesílá, nikoliv podle doby, kdy peníze věřiteli došly. Plnil proto žalobce, odeslav splátku dne 15. května 1933, podle smíru včas, ano nic jiného nebylo smluveno. I srážku 1 Kč na poplatek za dodání si musí žalovaná dáti líbiti, poněvadž musila počítati s tím, že jí splátky budou poukazovány poštou, a též musila věděti jako obchodník, že pošta vybírá při dodání peněz poplatek. Nechtěla-li ho sama nésti, měla si to vymíniti ve smíru.

Nejvyšší soud změnil rozsudky nižších soudů a žalobu zamítl.

Důvody:

Smlouva je pro smluvní strany zákonem a musí býti plněna včas a přesně. Kdyby byl žalobce včas a přesně plnil, k čemu se zavázal, nebylo by došlo k tomuto sporu. I kdyby snad věřitel, vykonávaje své právo, způsobil druhé straně škodu, bylo by lze žádati jen její náhradu za předpokladu § 1295 odst. 2 obč. zák., ale na splnění smlouvy by to vliv nemělo. Žalobce nesplnil smlouvu úplně podle ujednání aspoň v tom směru, že po srážce poplatku za dodání první splátky poštovní poukázkou bylo právnímu zástupci věřitelovu vyplaceno o jednu Kč méně, což je mezi stranami nesporné (podle vl. nař. čís. 67/1930 činí poplatek do 100 Kč jen 50 h). Netřeba řešiti otázku, kde bylo splniště, neboť podle § 905 odst. 2 obč. zák. děje se placení peněz do bydliště věřitelova na nebezpečí a útraty dlužníka. Zvolil-li dlužník způsob placení poštovní poukázkou, musil připočísti poplatek za dodání, o němž věděl, nebo při nejmenším věděti musil. Nesejde na tom, že jde jen o nepatrnou částku, neboť důsledně by musilo plati totéž, kdyby byla poštovní poukázkou zaslána nejvyšší přípustná částka a kdyby podle toho poplatek činil více, což by při několika splátkách nebylo pro věřitele bez významu, a neprávem by to šlo na jeho úkor. Nebylo by se tu lze odvolávati na judikát čís. 7760 sb. n. s., podle něhož se nepokládalo za opožděné nebo neúplné plnění vyrovnání podle dřívějšího § 57 vyr. ř. v doslovu čl. III. zák. čís. 99/23, přihodilo-li se dlužníku při plnění omluvitelné nedopatření, napravitelné beze škody věřitele, neboť žalobce (dlužník) stojí na stanovisku, že se mu nedopatření nepříhodilo, nýbrž že plnil řádně, jak to bylo jeho právem, v čemž je právě na omylu. Musí si tedy dáti líbiti smluvní následky neúplného plnění.

Čís. 14107.

Ustanovení § 196 ex. ř. neomezuje ani nevylučuje, aby předražitel ve 14denní lhůtě, v témže předpisu stanovené, nemohl svůj dřívější předražek zvýšiti.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1935, R II 683/34.)

P r v ý s o u d nepřijal další předražek téhož předražitele, ač byl podán ve 14denní lhůtě § 196 ex. ř., pokládaje to za nepřípustné. **R e - k u r s n í s o u d** zrušil usnesení prvního soudu a nařídil mu, by dále jednal a se o podaném předražku usnesl. **D ů v o d y:** Vyhláška o příklepu se stala dne 21. června 1934, takže 14denní lhůta § 196 ex. ř. dnem 4. července 1934 ještě neuplynula. V ten den však byl podle spisu nabídnut předražek. Měl tedy exekuční soud o tom předražku dále jednati ve smyslu § 196 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadeným usnesením bylo vlastně vyhověno stížnosti předražitelů potud, že bylo opakem k usnesení prvního soudu vysloveno, že druhý předražek téhož předražitele, byv podán ještě ve lhůtě § 196 ex. ř., jest zásadně přípustný. Toto právní posouzení otázky přípustnosti podání druhého předražku tímž předražitelem jest správné. Nevadí, že vydražitel před tím zvýšil své nejvyšší podání na výši předražku po prvé týmiž předražiteli nabídnutého, ježto podle § 196 ex. ř. není vyloučeno, by předražitel nemohl před uplynutím 14denní lhůty v témž paragrafu stanovené svůj první předražek opět zvýšiti, a ani výše předražku není zákonem v tom směru omezena tím, že by při docílení $\frac{3}{4}$ výše odhadní ceny nebyl další předražek přípustným, a intencí zákonného ustanovení o předražku jest docíliti co největšího výtěžku pro věřitele. Jest nyní na exekučním soudu, aby o tomto druhém předražku dále jednal, když tak dosud vzhledem k svému právnímu názoru před svým usnesením, které proto zrušeno, neučinil. Při tom bude ovšem věci exekučního soudu vzíti v úvahu veškeré zákonné předpoklady §§ 195 a násl. ex. ř. pro rozhodnutí o přijetí předražku rozhodné a vydati pak usnesení podle § 198 ex. řádu.

Čís. 14108.

Vnucená správa pachtovních práv příslušejících povinnému jako pachtýři dvoru s příslušenstvím se nevztahuje na fundus instructus, který jest vlastnictvím povinného. Lhostejno, že není vnucená správa pachtovních práv povinného bez inventáře povinného možná.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1935, R I 1580/34.)

P r v ý s o u d nevyhověl stížnosti povinných podle § 68 ex. ř. proti tomu, že výkoný orgán, prováděje zájemný soupis pachtovních práv povinné strany, jichž zpeněžení vnucenou správou bylo povoleno, sepsal i veškerý živý a mrtvý inventář povinných a předal jej vnucenému správci, jež ho při výkonu vnucené správy používal. V odůvodnění svého zamítacího usnesení uvedl mimo jiné, že inventář, i když vlastnický patří povinným, je příslušenstvím pachtovního práva povinných, a že se tudíž povolená vnucená správa pachtovních práv s příslušenstvím vztahuje i na tento inventář. **R e k u r s n í s o u d** změnil usnesení prvního soudu tak, že vyloučil ze vnucené správy živý i mrtvý inventář, pokud patřil